

MARTA HLUŠÍKOVÁ

KAM ZMIZOL
MŮJ BRAT?

???

ILUSTRÁCIE ALEXANDRA JUST

Kam zmizol môj brat?

Marta Hlušíková

Kam zmizol môj brat?

slovar

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

U. fond
na podporu
umenia

Text © Marta Hlušíková 2022

Illustrations © Alexandra Just 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného, alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5775-2

Číha na nás variant delta

Ani neviem, odkiaľ začať, lebo počas troch rokov sa stalo veľa vecí. Nielen v mojom živote alebo v živote mojej rodiny a kamarátov, stalo sa čosi zlé vo svete a stále sa to ešte neskončilo.

Ale pekne po poriadku: môj malý geniálny brat Tomáš je už druhák. Škoda, že mu zle vychádzajú roky a vzali ho do školy o rok neskôr. Minulý rok vraj mali veľmi veľa prvákov, preto musel ešte rok čakať. A tak som šiestačka a Tomino iba druhák. Musím vám však povedať, čo urobil náš Tomáško, keď bol minulý rok prvákom a keď sa jeho trieda začala učiť písmená: Postavil sa a povedal učiteľke, že on si už vymyslel vlastné písmená abecedy, a vraj či to bude v poriadku, ak bude používať svoje. Takto pekne jej to povedal, normálne diplomaticky. Jeho učiteľka Sýkorová to určite predýchavala ešte aj cez prestávku, lebo ma stretla na chodbe a zahorúca mi to vysypala. Nuž ale čo mám ja s tým spoločné? To som mala Tomášovi jeho vlastnú abecedu spáliť alebo čo?

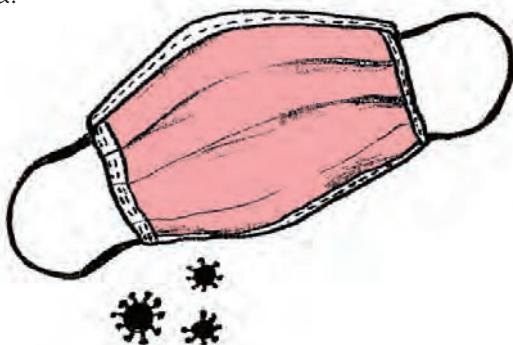
„A viete, ako dlho tie písmená vymýšľal?“ povedala som, aby jej bolo jasné, že mi to nemôže hodiť na plecيا len tak, hneď na prvej prestávke.

„Dobre, poviem rodičom,“ prikývla som nakoniec. Sýkorová len pokrútila hlavou a zmizla v zborovni. Ja teda neviem, ale takíto ľudia by asi nemali byť učiteľmi. Stačilo, že som doma Tomášovi povedala, že v škole musí písať takými písmenami ako ostatní.

„Prečo nemôžem aj v škole používať svoje písmeňá?“

„Lebo ich poznáš len ty a s nikým by si sa nedorozumel.“

„Aha... to je pravda,“ zahmkal Tomáš. „Kým by som ich naučil ostatných ľudí, trvalo by to strašne dlho. Ani by sa sem k nám do obývačky nezmestili, keby som ich tie písmeňá učil u nás. Radšej sa teda naučím tie vaše písmeňá a tými mojimi si budem písať iba pre seba, aby mi nikto nemohol prečítať tajomstvá.“

A bolo to. To mu nemohla povedať jeho učiteľka?

A teraz k tomu zlému vo svete: ovládol nás všetkých koronavírus, takmer celý minulý rok sme nemohli veľmi vychádzať z domu, naši nakupovali cez internet, na ulici aj v obchodoch sme nosili rúška, aby sa do nás nedostali vírusy. Ocko denne sledoval na nete počet obetí a ja som dlho nechcela pripustiť,

že je to pravda. Že zomierajú ľudia, lebo sa nadýchnu kovidového vzduchu. Nemohlo sa chodiť ani na návštevu do nemocnice za pacientmi. Ako dobre, že naša susedka Melánia Pavúková si zlomila nohu ešte predtým.

Od marca minulého roka sme sa učili väčšinou z domu cez počítače. Spočiatku sme sa tešili, no potom mi začali chýbať spolužiaci. Oliva, Luki, dokonca aj Kamila s Lujzou, a ťažko sa to priznáva, aj Burger alias Samo, ktorému stále vykúka z gätí malá čiariočka v strede zadku, a tá sa vždy zväčší, keď si kľakne a zaväzuje si tenisku. Chýbali mi učitelia, lebo už nemáme jednu učku ako predtým, ale viac

učiteľov. Chýbal mi školský zvonec, vône zo školskej jedálne, telocvikárova písťalka, ktorú bolo počuť zo školského dvora až k nám na prvé poschodie. Vypukol nový školský rok, začína sa posledný septembrový týždeň, ešte stále sa učíme v škole, a nie z domu. Občas v triede ktosi vypadne na pár dní, lebo každé zakašlanie je podozrivé, ale zatiaľ odolávame variante delta, ktorý sa k nám šíri z Indie. Nemusíme ešte nosiť rúška, no nemiešame sa s inými triedami, čo ma trochu štvie, lebo Viktor má triedu na druhom konci chodby. Ešte stále sa mi trošku páči, ale už nie tak ako kedysi. S Lukim sme však dobrí kamaráti a ja rozmýšľam, kedy na človeka vlastne prichádzajú tie veľké osudové lásky. Osudové preto, lebo Júlia mala napríklad tiež len dvanásť alebo trinásť, keď sa osudovo zaľúbila do Rómea.

Zatiaľ čakám a je mi celkom dobre...

Zachránili ma komáre

Ozaj, úplne by som bola zabudla! Nielenže mám najväčšiu nohu medzi dievčatami (chalani ma už predbehli), ale jediná mám typ gréckej nohy! Druhý prst mám dlhší ako palec, takže grécka noha. Všetky baby sme si pozerali na telocviku typ nohy a jedine ja patríam k štrnástim percentám populácie, ako tvrdí internet. Som vraj výnimočná, silná, inteligentná a vodcovská. Taký mysliteľský typ. Potešilo ma to. Spomenula som si, ako som v tretej triede vyhrala súťaž *Naša škola má talent*. Ako som v zbieraní ceruziek bosou nohou položila na lopatky toho ozrutného deviataka.

„Laura!“ díva sa na mňa Straka, učiteľ biológie, ktorého voláme Rak, lebo je celý červený v tvári.

„Laura! Ty hibernuješ alebo čo? Pýtal som sa ťa čosi.“

„Prepáčte, zamyslela som sa.“

„Tak ešte raz: ktoré mikroorganizmy žijú s človekom v domácnosti?“

„Komáre?“

Všetci sa rehocú, ešte aj ten Burger odporný.

„Odkedy sú komáre mikroorganizmy?“

„Ja som si to pomýlila, lebo mi brat včera rozprával, že vedci vraj pozorovali pod mikroskopom pri štyristotisíc násobnom zväčšení komára, a zistili, že má na hlave sto očí. A že má štyridsaťosem zubov a tri srdcia a že vidí podľa teploty a že si riedi krv, ktorú z človeka cicia, lebo je hustá...“ Viem, prečo Strakovi táram tieto Tomášove objavy. On si vždy cení, keď sa žiaci zaujímajú o biológiu aj v živote, nielen na jeho hodinách. Možno mi nedá poznámku za nepozornosť.

Straka sa na mňa ešte dlho díval a povedal: „Baktérie, plesne a kvasinky ti dnes odpúšťam, lebo na-

miesto mikroorganizmov si nás poučila o ektoparazitoch. Nabudúce dávaj pozor.“

Fíha. Ani som nevedela, že som až tak múdro hovorila. Musím Tomášovi povedať, že ma tie jeho reči dnes na biole zachránili.

Tomáša cez deň takmer nevidím, lebo jeho trieda je na prízemí. Po obede ho vždy nájdem v školskom klube.

Vypýtam ho aj dnes a spolu ideme domov. Vykladám mu o dnešnej biológii, ako som sa zachránila tými zaujímavosťami o komároch.

„A povedala si, že kým komár pichne do človeka, tak vylúči na jeho kožu takú tekutinu? A tá tekutina spôsobí, že človek ten vpich pocíti, až keď je komár preč? A povedala si, že komáre žijú na svete viac ako dvesto miliónov rokov? A že za noc dokáže komár preletieť až desať kilometrov?“

„Nie, to som nepovedala, ja sa o komáre nezaujímam, iba ma dnes zachránili.“

„To je škoda! Načo ti to potom hovorím? Teraz napríklad rozmýšľam nad tým, že si doma vyskúšam spať ako veľryba.“

„To je ako?“

Tomáš zastal, tašku si položil na zem, postavil sa do pozoru, jednu nohu zdvihol a pokrčil, ruky prekrižil na hrudi, sklonil hlavu a zamrmlal: „Akože nohy nemám, iba sa vznášam vo vode na jednom mieste a jedno oko mám otvorené. Kontrolujem ním situáciu.“

„Super, úplne si to viem predstaviť. A teraz už poďme.“

Pre istotu sa už nezapájam do vedeckej debaty s Tomášom a radšej rozmýšľam nad tým, čím raz budem. Minule sa nás pýtala triedna, na akú školu chceme ísť, či už tušíme, čo budeme v živote robiť.

Ani v päte to nemám.

Záhadné Tomášovo zmiznutie

Pamätáte sa, ako sa náš Tomáš rád schovával? Áno, vtedy, keď našiel umelé oko pradeda Paľa pod vaňou s levími nohami, alebo keď zmizol hore k tete Pavúkovej, ktorá mu rozprávala o apukalopse, a preto vtedy tetu Melániu nazval ocko Sibylou. Dnes sa umelému oku smežeme, vieme že apukalopsa sa správne povie apokalypsa, no zvyk vypariť sa nášmu Tomášovi zostal. Spočiatku mama každé Tomášovo zmiznutie prežívala s hrôzou v očiach, ale pretože takmer vždy bol Tomino u spolužiaka Vilka vo vedľajšej bytovke, upokojila sa.

„Stačí mi len povedať, Tomáško, rozumieš? Idem k Vilkovi! Len toto mi stačí povedať,“ strapatila Tomášovi vlasy. Ten poslušne prikývol, no väčšinou každú stredu, keď som ho nemohla zobrať zo školského klubu, lebo som mala hodinu kreslenia v zuške, na to zabudol a išiel s Vilkom zo školy rovno k nim. Tam vymýšľali, ako by sa dali sopečnou lávou vykurovať